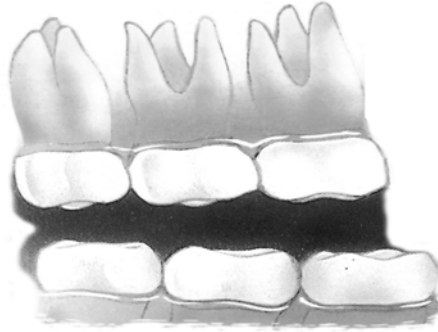

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

היה מנשיכה גשמית של עשו, מזה לא פחד, יעקב פחד מנשיכה רוחנית בצואר, שמא חס ושלום יהיה חטא, וזה יגרם לנשיכה של עשו בחוטים של יעקב, והשפעת החוטים תעבר לסטרא אחרא. וכן מצינו אצל משה (ע' רש"י שמות יח, ד) **נעשה צוארו כעמוד של שיש**. רואים שהצואר הוא בחינת עמוד.

מצינו בזהר (נח סד.) "אזי עבר על נפשנו המים הזידונים: ברוך ה' שלא נתננו טרף לשניהם" וכי יש שנים למים וכו'. ומבאר שם שיניקת הקלפה מהקדשה היא דרך בחינת שנים. נראה דלכן הכתוב קורא לנשיכת עשו בשם נשיקה, כמו שכתוב (בראשית לג, ד)

מצינו במדרש (תנחומא וישלח ד) "וירץ עשו לקראתו ויחבקהו", בקש עשו לנשכו, ונעשה צוארו של יעקב לשיש, נראה דלכן עשו בקש לנשך בצואר דוקא, דעשו המסמל את הסטרא אחרא, מנסה לכנס בצואר ובחוטים של יעקב, ולהעביר את השפעת החוטים אליו, שתהיה לו יניקה מזה כדבארנו במאמר 'חשמל חטא', וכן מצינו בזהר חדש (איכה קיא. עם פירוש 'מתוק מדבש') שיצר הרע שמחטיא את האדם הוא נושך אותו. וממשיך המדרש **"ויבכו עשו בוכה על שנעשה צואר יעקב כשיש, ויעקב בוכה שמא יחזר עשו וינשכנו, הבכי של יעקב לא**

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

קדשה וקלפה, בפרשת בשלח פרעה בתחלה שולח את בני ישראל, ואחר כך רודף אחריהם לינוק מהם. ובפרשת שלח היה שלוח המרגלים שנתן יניקה גדולה לקלפה. וכן לשון שלוח מרמזת על שעיר המשתלח שנותנים יניקה לקלפה מבית המקדש.

וכן מובא בספר 'פנים יפות' לבעל ה'הפלאה' (וישלח) שיצחק בגימטריא שמונה פעמים שם הוי"ה, והוא הוריש שבע שמות הוי"ה ליעקב, לכן יעקב בגימטריא שבע פעמים שם הוי"ה, ושם הוי"ה אחד הוריש יצחק לעשו שמשם יניקתו, לכן שם הוי"ה עם אותיות שי"ן בגימטריא עשו. ומבאר ששון מסמלת את כללות שבעת כחות הטמאה של עשו, שן בגימטריא שבע פעמים טמא, ולכן יעקב השתחוה לעשו שבע פעמים לבטל את שבעת כחות הטמאה שלו, "עד גשתו עד אחיו" לנקדת הקדשה שבו שהיא שם הוי"ה כמנין אחיו, וכמו שמצינו בגמרא (קידושין כט:) על אותו חסיד שכרע שבע פריעות ועם כל פריעה וכריעה נשר ראש אחד מאותו

"וירץ עשו וגו' וישקהו", דנשיקת עשו זוהי נשיכתו. [נשיקה ונשיכה הן אותן אותיות, דק' וכ' מתחלפות]. ועל ידי שהוא מנשק את ישראל ומתקרב אליהם, הוא מחטיא אותם ונושך אותם בצוארם. נראה דלכן על המלה וישקהו יש שש נקודות, לרמז שפעלה זו שיכת ליסוד, מספר שש. ובספר 'נהורא דיוסף' רוצה לומר שנשברו לעשו שש שנים למעלה, ושש שנים למטה. וכן מצינו ברש"י (בראשית לג, יח) שממשיל את יעקב שיצא מידי לבן ועשו, כאדם היוצא מבין שני אריות.

והוסיף הרה"ג ר' מרדכי פרנק שליט"א שפרשת יעקב ועשו נקראת "וישלח", לרמז שיניקת עשו מיעקב דרך שניו היא בבחינת שלוח, כמובא בגמרא (ב"ק ג.) שלשון שלוח מרמזת על שון, כמו שכתוב (דברים לב, כד) "ושן בהמת אשלח בם". ולכן פרשת וישלח מספרת על יעקב ששלח מתנה לעשו, דשלוח זה היה לתת לו יניקה דרך שניו שלא ילחם בו. וכן נראה דפרשיות בשלח ושלח, נאמרו בלשון שלוח המרמזת על שון, דגם בהם יש חבור

סוד השנים - השן היא בסוד אות ש"ן

מצינו בגמרא (ב"ק ג:) ושמאל אמר מבעה זה השן דכתיב "איך נחפשו עשו נבעו מצפניו", מאי משמע פדמתרגם רב יוסף איכדין איתבליש עשו אתגלין מטמרוהי. רואים שהמטמונים של עשו נתגלו בפניו, ומבאר לדברינו דיניקת עשו מהקדשה היא דרך שניו ושם נמצאים מטמוניו.

מובא בספר 'מבוא לחכמת הקבלה' (ח"א ש"ו פ"ה) שקומת הרע בעולם נקראת בשם שועל. ומובא בספר 'אלפי ישראל' (ערך שועל) שנשיכת השועל אינה מרגשת בכניסתו, דהשנים שלו כפופות, ורק כשיוצא הוא נאחז בבשר וזה כואב. נראה דנשיכה זו מסמלת את נשיכת הסטרא אחרא, שבתחלה אינה מרגשת ואדרבה היא בבחינת נשיקה. אבל אחר כך מרגישים את הכאב שצריך לסורים לכפר על החטא, כדי שהסטרא אחרא יצא החוצה. עין בזהר (בראשית נד:): שקין הרג את הבל על ידי שנשכו בפניו כמו נחש, ורואים שהסטרא אחרא נלחם בפניו בצד הקדשה. וכן מצינו בגמרא (גיטין סז:): שהשדים מזיקים את האדם על

נחש שהיה שרוי בבית המדרש. ורואים שמהותו של עשו הנרמזת בשמו היא יניקתו משם הו"ה דרך שניו. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שאותיות נוש"ך הן ש"ן כ"ו, לרמז שהשן דקלפה נושכת את השפע שבא משם הו"ה כמנין כ"ו.

וכן מצינו בזהר (וישלה קעב.) ששניו של עשו גדלו בזמן שרצה לנשך את יעקב, ונראה דיש פאן רמז שיניקתו גדלה בזמן זה, וכן עשיו בגימטריא נשיכה דמשם יניקתו. וכן מובא במהרש"א (ב"ק ג:): שעשו הוא בבחינת שן המזיק, וכן מובא בתרגום יונתן (בראשית כה, כה) שעשו נולד עם שנים. וכן רואים בכתוב, (דניאל ז, ז) שכחו של עשו הוא בשנים, "חיוה רביעאה דחילה ואימתני ותקיפא יתירה ושניו די פרזל לה". ועין ב'בעל הטורים' (בראשית לג, ד) שעשו בגימטריא שיניו. וכן הכתוב שנאמר על עשו (בראשית כז, א) "ועתה שא נא כלך תליך וקשתך וצא השדה וצודה לי ציד" ר"ת נוש"ך.

סוד השנים - השן היא בסוד אות ש"ן

שאותיות ש"ן שיש בתבות שטן ונחש, הן אותיות הקדשה שלהן, ואותיות ח"ט הן אותיות הטמאה שלהן. (עיין בפרוש הגר"א על תיקוני זהר תיקון יט) נראה דלכן עשו נושך בשניו, את צוארו של יעקב, דמצינו ב'מדרש אותיות דר"ע' (אות ש') שהשן היא בבחינת אות ש"ן. וכן לשון יחד עם השרשים שלה יש צורת אות ש"ן כפי שהראנו לעיל בצלום השנים. וכן שועל המסמל את קומת הרע כדלעיל מתחיל באות ש"ן לרמז שממש וניקתו. ממילא השנים של עשו מסמלות את האות ש"ן שלו שיש בה ניצוצות קדשה, ודרך הקדשה שיש בשניו הוא מנסה לכנס לחוט של יעקב לינק ממנו. ומרמז ב'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל (ע' מ') "ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו", להיות כי היה לו צד ניצוצי הקדשה מחלק הגבורה של יצחק אבינו נתונים בפיו.

מצינו בזהר (וישלה קעא:) שהנסיון של עשו לנשוק בצואר של יעקב, מרמז על חורבן בית המקדש השני שנחרב על ידי זרעו של עשו, דבית המקדש נמשל לצואר. ומבואר לדברינו

ידי נשיכה. וכן מצינו בגמרא (ב"ב עג. וברשב"ם שם) שרבה בר בר חנה ראה את השדים רצים על שני החומה.

מצינו בזהר (הקדמה ב:) שהאות ש' היא אות של אמת וקדשה, וג' הקוים שבה הם כנגד ג' אבות. ואות זאת מתחברת לקלפה לתת וניקה לקלפה. היינו שניקת הקלפה השיכת לאותיות ק' ור' היא מהאות ש', שהיא אות של קדשה. וכן מובא ב'שער הפנויות' להאריז"ל (בין המצרים ח"ב ע' רה) שחלופי שם הנו"ה המאירים בימי בין המצרים ומרמזים על ההשפעה שיוצרת משם הנו"ה לקלפה, הם בסוד האות ש"ן, דג' החלופים טדה"ד, כוז"ו, מצפ"ץ הם בגימטריא ש"ן. וכן צרה עם שם אדני בגימטריא ש"ן, וזה הסוד של בין המצרים, בין שתי אותיות ש"ן, אחד של הג' חילופים, והשני של צר"ה אדני. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (בלק קפה) שבבלעם קבל נבואתו מהאות ש"ן, ומרמז בכתוב (במדבר כד, ד) "מחזה שדי יחזה נפל", ר"ת ש"ן.

מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (ערך חמס) בשם הבעש"ט והגר"א

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

דומה לאבני השיש השכים לצד הקדשה. והשיש דקדשה מציל מהשן דקלפה, שעשויה מאבן שדומה לשיש. וכן מצינו במדרש (שמ"ר א, לא. שיה"ר ז, ט) שהכתוב **"צוארך כמגדל השן"**, נאמר על יעקב ומשה כשצוארם נהפך לשיש, ורואים שהכתוב קורא לשיש שן. **מצינו** בזהר (תיקונים כו.) **ששי"ן** בגימטריא **ש"ס**. נראה דיש פאן רמז שהאות שי"ן מרמזת על המוחין דיניקה שיש בהם ש"ס אורות, כדבארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש', דיניקת החיצונים היא מהמוחין דיניקה. וכן מצינו קשר בין שנים למוחין דיניקה, כמו שכתוב (בראשית מט, יב) **"ולבן שנים מחלב"**, וחלב מרמז על מוחין דיניקה. וכן מצינו שיניקת הקלפה היא בחינת שנים שיונקות חלב, כמובא במדרש (תדב"ר כו) **מפאן אמרו שלעתיד לימות בן דוד שיהיו שניהם של אוכלי ישראל נמשכין כ"ד אמות, וחקמים אומרים שלשים ושלוש אמות, ומה נשתנה ל"ג מן עשרים וארבע, אלא כנגד תשעה חדשים למעברת ועשרים וארבעה**

שנים הם בחינת האות שי"ן, שהיא סוד החורבן והבין המצרים כדלעיל.

מצינו במדרש (ב"ר סג, ח) **"ויקראו שמו עשו" הא שוא שבראתי בעולמי**. ומבאר לדברינו דעשו הוא מלשון שוא ושקר. כיון שהוא יונק מהאות שי"ן שבתבת שקר.

וכן מובא בשם רבי פנחס מקאריץ זצ"ל שמי שאינו משקר, לא יוכלו לגנב ממנו. כמו שהסמיכה התורה **"לא תגנבו ולא תכחשו"**. ומבאר לדברינו דשקר נותן לקלפות אפשרות לגנב מהקדשה דרך האות שי"ן, לכן המשקר יענש שגונבים ממנו. מדה כנגד מדה, כיון שהוא גרם את גנבת שפע הקדשה.

נראה דלכן צוארם של יעקב ומשה נהפך לשיש, דמצינו בזהר (תיקונים פ:): ששני לוחות הברית נקראים אבני שיש, וצוארם של יעקב ומשה שהיו עמודי התורה, היה בבחינת השיש של הלחות שמציל מנשיכת הסטרא אחרא. וכן **שיש** עם ג' האותיות בגימטריא **תרי"ג**. וכן מצינו בתוספות (ב"ק ב: ד"ה כאשר) שהשן דומה לאבן שיש, ומבאר לדברינו דשן שיונקת מהקדשה היא

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

הכולל מרמז על היניקה שלו שהיא הכולל שלו, שבאה מהאות שי"ן. עין ב'שער הפננות' להאריז"ל (התפילין ח"א ע' סא) שי"א סממני הקטרות שהן הרוחניות של הקלפות יונקים מהאות שי"ן.

מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א על הכתוב (דברים טז, יח) "שפטים ושטרות תתן לך בכל שעריך אשר יהיה אלהיך נתן לך לשבטין ושפטו את העם משפט צדק". שיש בו ז' אותיות שי"ן כנגד ז' שערים שיש בראש האדם, עליהם צריך לשמר. נראה להוסיף על פי דברינו ששער הוא אותיות ש' רע, לרמז שבכל מקום שיש שער שממש יוצא שפע, יש אות שי"ן שמחברת לרע אם אין האדם שומר על שעריו. וצריך להיות ער ולשמר שהרע לא יכנס דרך השי"ן.

על פי דברינו נראה לבאר מדוע הקו נתלה דוקא בפסח. כיון שהניצוץ קדשה שהחיה אותו היה רב שמואל בר שילת שהיה מבני בניו והיה מלמד תינוקות בבני ברק. בפסח שהוא הזמן של "הגדת לבנך", הצליחו להוציא את הניצוץ קדשה שמחיהו בכח העבודה עם

למניקות, כנגד כל חדש וחדש אמה אחת.

וכן האות שי"ן שנמצאת במלה רשע מסמלת את הקדשה שבו שממש הוא יונק, כמובא בספר 'תפארת שלמה' (פורים) על הכתוב "יגמר נא רע רשעים" שאם נוציא מהרשע את האות שי"ן והוא ישאר רק רע הוא יגמר וימות, דלא תשאר לו היניקה מהקדשה. וכן רשע בגימטריא שניו צדיק דבשניו נמצאת האות שי"ן שלו שהיא בחינת צדיק דשם יש לו יניקה מהקדשה דרך חלופי שם הנו"ה, וכן שן בגימטריא שכל המרמז על הדרגות הגבוהות שבאדם ששם עוד יש לו שיכות לקדשה, וכן אות שי"ן מתחלפת באות צדי"ק באותיות השנים. וכן שמעתי מחכם אחד ששן היא מלשון שנה ופרש (פסחים מט:) דהשן שיכת לבחינת הקדשה שבו, כשהיה שנה קדם שפרש. וכן נשיכה אותיות שכינה דדרך הנשיכה הם מתחברים לשכינה. ועין ברבנו בחיי (דברים כח, י) שהאות שי"ן מסמלת את השכינה ששורה על האדם. וכן שט"ן עם הכולל בגימטריא שי"ן, דשט"ן עם

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

ומכניסים אותו לפני המלך, והמלך הקדוש משבר אלו קשרים ומוריד, אותו חטא [פגם הברית] מעל צוארו, ועל סוד זה כתוב "אם יכפר העון הזה לכם עד תמותו". רואים שפגם היסוד פגם בצואר, כפי שבארנו ששם הסטרא אחרא נושך כתוצאה מהחטא, ורואים ששלש מאות שוטרם רודפים אחרי אותו בן אדם, ומבאר לדברינו דשלש מאות הוא המנין של האות ש', דרפה נעשה הפגם. וכן מצינו בגמרא (גיטין סח.) אמר רבי יוחנן שלש מאות מיני שדים היו.

נראה דאות שי"ן מרמזת בתבת שינה, לרמז ששנה היא בסוד האות שי"ן המחברת את הקדשה לקלפה, דאדם ישן עלול ליפול בקלות לצד הרע, כפי שרואים שאותיות רע הן ההפך מער. וכן מובא במגן אברהם' (ס' תקפג) יושב בטל כישן דמי. וכן מובא ברמב"ם (תשובה ג, ז) עורו ישנים מתרדמתכם, וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה. וכן מצינו בגמרא (ברכות נז:) שנה אחד

תינוקות של בית רבן, וממילא התגברו על המן. וכן שמואל ושילת האות הראשונה שלהם היא שי"ן, לרמז שהיתה לקלפה יניקה מהם.

מובא בספרי רבי יעקב אבוחצירא זצ"ל שבראשית אותיות בראתי ש', נראה דיש כאן רמז לדברינו שכל הבריאה כלולה באות ש' שמחברת בין הקדשה לקלפה, ומעבירה את השפע לכל העולם הגשמי. וכן האות ב' הראשונה של בראשית שבה נכללת כל הבריאה, בא"ת ב"ש ש'. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שבראשית בגימטריא תרי"ג ש', ומבאר לדברינו שכל הבריאה נכללת בקדשה שהיא בבחינת תרי"ג, שמשפיעה לקלפה דרך הש'. וכן השתלשל בגשמיות לקרא לרגע האמת שעת השי"ן, דאות שי"ן היא האמת שמחיה את הקלפות ופועלת בעולם הזה.]

מצינו בזהר (השמטות לס' שמות רעג.) בזמן שמת אותו בן אדם, שלש מאות שוטרם רודפים אחרי אותו בן אדם, ותופסים אותו,

סוד השנים - השן היא בסוד אות ש"ן

תמעיטו אות אחד משמכם אדלג
את הקץ, אמר יצחק קח ש"ן ותן
במקומה צד"י ישאר רד"ו כיתרון
הש"ן מן הצד"י. היינו שיצחק החליף
את האות ש"ן מישחק ליצחק, ובזכות
זה מהר הקב"ה את הקץ שיהיה רד"ו
שנה במקום ת' שנה. ומבאר לדברינו
שהוציאו את הש"ן שבשמות האבות
שממנה ינקו המצרים, וממילא מהרו
את היציאה ממצרים.

וכן מצינו רמזים בכתובים שהמלחמה
ברשעים היא בשניהם. כמו שכתוב
(תהילים ג, ח) "שני רשעים שברת". (שם
קיב, י) "רשע יראה וכעס שניו יחרק
ונמס", וזה לשון המדרש ('אותיות דרע'
אות ש"ן) "שני רשעים שברת" וכו',
שעתידין שניהם של אוכלין ממון
של ישראל בימות המשיח להיות
יוצא מפיהן כ"ב אמות, וכל באי
העולם רואין ואומרים מה חטאו
אלו שכן יוצאין שניהם מפיהן,
משיבין ואומרים מפני שאכלו ממון
של ישראל. רואים שהרשעים נענשים
בשניהם משום שבשניהם הם מכלים
ממנם של ישראל. וכפי שבארנו שמשם

מששים למיתה, והקלפות נקראים
מות.

מובא ב'שער הפונות' להאר"ל (פסח
ח"ב קסז) שפרפס הוא בגימטריא
ש"ן והוא בסוד האות ש"ן, וכמבאר
בדברינו במאמר 'חשמל דם' שפרפס
הוא אותיות ס' פך, ומרמז על ששים
רבוא ישראל שעבדו עבודת פך
במצרים, וזה נתן יניקה למצרים בסוד
האות ש"ן. וכן מצינו במדרש (הובא בכלי
יקר' שמות יב, כו) כפאשר קשרו ישראל
את הטלה בכרעי המטה היו שני
המצרים קהות. ומבאר לדברינו דטלה
היה השר ומזל של מצרים, דרכו היתה
להם יניקה מהקדשה. וכשקשרו ישראל
את הטלה בטלו את יניקת המצרים, לכן
זה גרם ששניהם נעשו קהות. וכן מה
שמצינו בהגדה של פסח ואף אתה
הקהה את שניו נראה דמרמזים שכל
יניקת הרשע היא מהקדשה, ואם נשבר
את שניו תגמר חיותו.

מובא בחיד"א (יוסף תהילות' מז, ב) בשם
מדרש, כשהיו ישראל
במצרים ורצה הקב"ה למהר את
הקץ, אמר הקב"ה לאבות אם

לינק. היינו **לינק** מהקדשה. והוסיף הרה"ג ר' חיים גלנדאר שליט"א **שלינק** בשפת האידיש הוא **שמאל** המסמל את הקלפה. והוסיף הרה"ג ר' לוי יצחק לדרמן שליט"א שהמחשב נרמז פאחד הסימנים של עקבתא דמשיחא, ב'פרקי דרבי אליעזר' (טו) **רבי ישמעאל אומר חמשה עשר דברים עתידין בני ישראל לעשות בארץ באחרית הימים וכו', ויקמל הנר והקולמוס.**

מובא ב'שער המצוות' להאריז"ל (עקב קד) **תכנין לטחון הלחם על ידי ל"ב שנים, ועל ידי פן יתברר האכל והקדשה מתוך הפסלת והקלפה.** רואים שפעלת השנים היא להפריד הטוב מהרע, ומבאר לדברינו כינן ששנים מחברות קדשה וקלפה, הן יודעות מה טוב ומה רע, ויכולות לברר את הטוב מהרע אם אדם אוכל בקדשה ומכנין לכן.

מובא בלק"ת (אמור לח:) מדוע השכינה הקדושה וכלל ישראל נקראים רחל. רחל הינו כבש, והוא בחינת מלכות שנמשלה לרחל, לפי שמצינו שיש ברחל טבע ההכנעה

וינקתם, ומשם הם לוקחים את השפע של ישראל בשבילם. ולכן הענש הוא בהגדלת השנים להראות לכלם את גדל היניקה שינקו מישראל. וכן מצינו במדרש **שם כשם ששי"ן זה יש לו שלשה ענפים, כך משבר הקדוש ברוך הוא שניהם של רשעים שלש פעמים.** ומבאר לדברינו שהמדרש מרמז את הטעם שנענשים הרשעים בשניהם, בגלל היניקה שלהם דרך האות שי"ן, שבשניהם.

וכן **שן** בגימטריא **מרסן** שהוא הקלפה הדקה שנשארת בתוך הקמח, דשן מכניסה את הקלפה בתוך הקדשה, וכן הכתוב שה' אמר למשה להסיר את הקלפות (שמות ג, ה) **"של נעליך" ר"ת ש"ן.**

וכן שן בגימטריא **ריקם**, דקלפה אין בה כלום והיא ריקם. ולכן **אנו**

מתפללים ומלפניך מלכנו. ריקם אל תשיבנו. שיתקבלו תפלותינו, ולא תהיה אחיזת הקלפות שהן בבחינת ריקם בתפלות שלנו. וכן **שן** בגימטריא **מחשב**, שבו נמצאים השנים של הקלפה בימינו. וכן **מחש"ב** ס"ת הכתוב (ישעי' ה, יד) **"לפח ולמוקש ליושב ירושלים".**

החבור לקלפת המחשב נקרא בשפתם

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

לדברינו כיון שנים שיכות לקדשה שבאדם עדיף לא לעקור אותן, ולכן שנים גדולות היו שבח לרב יהודה, דשנים גדולות מסמלות חבור גדול לקדשה.

ומצינו בגמרא (חגיגה טו:) אשכחיה שמואל לרב יהודה, דתלי וקאי אעיברא דדשא, וקא בכי, אמר ליה, שיננא, אמאי קא בכית אמר ליה, מי זוטרא מאי דכתיב בהו ברבנן, "איה סופר איה שוקל איה סופר את המגדלים." "איה סופר" שהיו סופרים לכל אותיות שבתורה. וחסורים שבתורה. "איה סופר את המגדלים" שהיו שונים שלש מאות הלכות במגדל הפורח באויר. ואמר רב אמי, שלש מאות בעיי, בעו דואג ואחיתופל במגדל הפורח באויר, ותנן, שלשה מלכים וארבעה הדיוטות אין להם חלק לעולם הבא. אן מה תיהוי עלן, אמר ליה, שיננא, טינא היתה בלבם. נראה דרב יהודה בכה על דואג ואחיתופל שיצאו לתרבות רעה וחשש על עצמו, דכשם

יותר מפל הבהמות, וקולה קול המעורר רחמנות, וגם שמנחת את עצמה לגזז ולא תשמיע קולה, מה שאין פן כל הבהמות לא ישקטו ולא ינוחו כשיבואו לגזזם והדגמא לזה בשכינה, אשר יורדת להשפיע, ומחיה גם את החיצונים, וסובלת זה. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (שופטים ע' סב) שהכתוב (בראשית ד, ז) "לפתח חטאת רביע" ר"ת רח"ל לרמז שיניקת החיצונים היא מבחינת רחל. ומצינו ששנים נמשלו לרחל כמו שכתוב (שה"ש ו, ו) "שניך כעדר הרחלים". ומבאר לדברינו דשנים מסמלות את יניקת החיצונים מהקדשה.

ואאמור הוסיף שמצינו בגמרא (פסחים קג.) שאם יש לאדם שן חולה שירפא אותה ולא יעקור אותה. וכן מצינו בכמה מקומות בש"ס שרב יהודה נקרא בשם שיננא. ומבאר ב'שיטה מקבצת' (כתובות יד.) כתב רבינו האי גאון ז"ל שיננא דהנה אמר ליה שמואל לרב יהודה פשוטו בלשון ארמי ששניו גדולות. ורואים ששנים גדולות היו שבח לרב יהודה. ומבאר

מכסה, לישנא אחרינא גלל זה רעי, שהשן מבערת למאכל, ונעשית גלל כמו גללי אדם. נראה דשני הפרושים מרמזים על יניקת השן מהקדשה להשפיע לקלפה. דפעמים מכסה מרמז שלפעמים השן שיכת לקדשה שהיא בבחינת מכסה, ופעמים מגלה מרמז שהשן יורדת להשפיע לקלפות שמגלות בחוץ. וכן הפרוש השני שהשן נקראת גלל שהיא מבערת את המאכל שנעשה גללים, מרמז על ההשפעה לקלפות שיונקים דרך בחינת הצואה והגללים. וכן גל"ל ר"ת וס"ת הפסוקים המרמזים על חבור קדשה וקלפה (בראשית מה, ז) "ולהחיות לכם לפליטה גדלה", (שם מו, כח) "להורת לפניו גשנה". (ש"א ל, ח) "כי השג תשיג והצל תציל" דקדשה שמוציאה מהקלפה היא מוציאה את ניצוצות הקדשה שיש בקלפה שהם בבחינת גלל. וכן גל"ל מרמז בכתוב המדבר על יניקת הקלפה מהקדשה (שמות טו, ט) "אמר אויב ארדף אשיג אחלק שלל" בדלוג ג' אותיות. וכן גל"ל ר"ת גב' אפנים של הכתוב (מ"א ג, כו) "גם לי גם לך לא יהיה" דזה דרך

שהם היו שונים שי"ן הלכות במגדל הפורח באויר, והקשר שלהם עם הקלפה היה רק דרך השי"ן, ונגררו אחר הקלפה ונפלו לגמרי ביד הקלפה, כך הוא חשש על עצמו שלא יגרר אחר שניו ויפול בידי הקלפה כמו דואג ואחיתופל. לכן הוא מזכר בשם שיננא לרמז על חששו.

מובא בספר 'מעיל צדקה' מבעל ה'שבט מוסר' (סי' תרס"ו) ראיתי בספר תולדות אדם שמי שהשנים שלו נרקבות, חיו קצרים, ואפשר שזהו מה שאמרו במסכת נדה דף ס"ה פ"ן שנתקו שניו של אדם, נתמעטו מזנותיו. והיינו משום שמתקצרים חיו ומזנותיו מועטין, כי בקרוב ימות. ומבאר לדברינו פ"ן שאין לקלפה יניקה ממנו, הקלפות אינן שומרות עליו, וחיו קצרים. וכן מובא בשם בעל ה'כתב סופר', ובעל ה'קהלות יעקב' ועוד אחרונים שחששו לגמ' שהבאנו לעיל ולא עקרו שנים, גם במצב של כאבים ויסורים.

מצינו בגמרא (ב"ק ב:) שהשן נקראת בשם גלל, ומבאר רש"י הגלל, הינו שן, שפעמים מגלה ופעמים

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

נתננו טרף לשניהם" ר"ת נטל, דליל נטל הוא הלילה של יניקת הקלפות.

וכן יש רמז בכתוב (תהילים לז, יב) "זמם

רשע לצדיק וחרק עליו שניו",

הרשע זומם לכנס בשניו בצדיק, לינק ממנו. וכן לאחר חרבן בית המקדש

כשהתגברה יניקת הקלפות, כתוב (איכה

ב, טז) "פצו עליך פיהם כל איביך

שרקו ויחרקו שן אמרו בלענו", הם

חרקו וטחנו את השנים אלו באלו, כי

הרגישו את היניקה הגדולה מהקדשה

דרך שניהם. וכן מצינו בזהר (תיקונים ט:)

ש"שרקו" מרמז על נקוד השור"ק

המסמל את היסוד, "ויחרקו" מרמז על

נקוד החיריק המסמל את המלכות,

דחרבן בית המקדש פגם בזווג יסוד

ומלכות.

מובא בספר 'יצירה' (ב א) מ' דוממת,

ש' שורקת. ומבאר הגר"א ש'

שורקת שהיא מהלשון בשנים, והיא

שורקת יותר מכל האותיות. רואים

ששריקה באה מהשנים ומהאות שי"ן.

בארנו במאמר 'חשמל אות' שהאות ש'

היא השלמות של האות ו' ויש בה ג'

ויום לסמל את ג' הקוים שיש ביסוד.

הקלפה לקחת גם באפן שלאף אחד לא יחיה, כמובא בגמרא (תענית ח.) שלנחש

אין הנאה בנשיכתו.

מובא בספר 'קול אליהו לגר"א על

הגמרא (סנהדרין עח.) **אָרְס נַחֲשׁ**

בין שניו הוא עומד. ששטן ונחש

אותיות שן שן חט. נבאר לקמן במאמר

'חשמל חטא', שחטא מלשון חוט, דעל

ידי החטא נפגם החוט, וזאת פעלתם של

השטן והנחש שנכנסים בשניהם בחוט

ויונקים משם, כתוצאה מן החטא. לכן

הם בבחינת שן שן חט. וכן יניקת הנחש

היא מהעפר כמו שכתוב (ישעי' סה, נה)

"ונחש עפר לחמו", ועפר בגימטריא

שן. וכן מצינו במדרש שעקיצת הנחש

נקראת נשיכה, (פסיקתא רבתי יג) **גיון**

ששקעה החמה במוצאי שבת

התחיל החשך משמש ובא, ונתירא

אדם הראשון, אמר אוי לי שמא נחש

בא לנשכנו, שמא אותו שכתב בו

"הוא ישופך ראש" בא לנשכני. וכן

יניקת הקלפות מהשעיר לעזאזל היתה

על שן סלע, כמובא בתפלת מוסף ליום

כפור שן סלע הדפו וגלגל וירד. וכן

הכתוב (תהילים קכד, ו) "ברוך יהוה שלא

"שָׂרְקוּ וַיִּחְרְקוּ שָׁן". וכן מובא ב'אור החיים' (בראשית מט, א) וכן נגד גאלה העתידה בעזר השם שתהיה בימינו אמר "ולשרקה", פרוש בעת אשר ישרק ה' דכתיב "אשרקה להם ואקבצם". וכן מובא בפרוש היעב"ץ על הגמרא (ברכות נז) הרואה שרקה בחלום יצפה למשיח. שנאמר "אשרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו". וכתב "אשרקה להם ואקבצם". וכן מצינו בגמרא (חולין סג) אמר רבי יהודה, "רחם" זו שרקרק. ולמה נקרא שמה "רחם" אמר רבי יוחנן, בין שבאה רחם, באו רחמים לעולם. אמר רב ביבי בר אבאי, והוא דיתב אמיד, ועביד "שרקרק", וגמירי דאי יתיב אארעא ושריק אתי משיחא, שנאמר, "אשרקה להם ואקבצם".

וכן מצינו בגמרא (סנהדרין נב) אמר ריש לקיש, מאי דכתיב "בחנפי לעגי מעוג, חרק עלי שנימו" בשביל חנפה שחנפיו לקרח על עסקי לגימה, חרק עליהם שר של גיהנום שניו. רואים שמי שנופל בגיהנום, השר של

נראה דלכן הזהר מקשר את נקוד השורק שהוא בחינת יסוד לשריקה, בין ששריקה קשורה עם האות שי"ן שמסמלת את היסוד, לכן היא בחינת נקוד השורק המסמל את היסוד. וכן צורת השריקה נעשית דרך שתי אצבעות יחד עם הלשון שיוצרת את צורת האות שי"ן.

מובא בספר 'הניקוד' לר"י גיקטיליא כתיב "אשרקה להם ואקבצם כי פדיתים", כי בהיות השורק שרוי במלכות אזי יתקבצו נדחי ישראל, וכל זה בהיותו שוכן מלמעלה, אבל בשעת החרבון כשנפרד השורק מן החירק, נחרב הבית וגלו ישראל. נראה דסוד השריקה הוא התקשרות עם האות שי"ן שהיא בחינת יסוד, שמחיה את הקלפה, שרק אותיות שָׂקֶר. וכשיש זיווג יסוד ומלכות בסוד שור"ק וחיריק, אפשר על ידי שריקה להתקשר לשי"ן שהוא שור"ק. ולהוציא אותו מידו הקלפה. לכן הגאלה באה דרך שריקה "אשרקה ואקבצם". מה שאין פו בזמן הגלות שהיסוד התרחק מהמלכות. השי"ן ביד הקלפה, והקלפה שורקת.

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

במרעה שמן שהו שמנות ובריאות
בשר. וכן מצינו בגמרא (שבת לב):
"שמעו הדבר הזה פרות הבשן אשר
בהר שומרון, העושקות דלים,
הרוצצות אביונים". אמר רבא, כגון
הני נשי דמחוזא, דאכלן ולא עבדן.

כתוב (שה"ש ה, יד) "ידיו גלילי זהב
ממלאים בתרשיש מעיו עשת
שן מעלפת ספירים" רואים שהמעים
הם בחינת שן. ומבאר לדברינו דמצינו
ברש"י (ויקרא יא, מב) "הולך על גחון",
זה נחש, ולשון גחון שחיה, שהולך
ושח ונופל על מעיו. רואים שהנחש
הוא בחינת מעים, ולכן הוא נקרא גחון,
כיון שהוא זוחל על מעיו. וכן מצינו
בזהר (תרומה קנב): יצר הרע לא נמצא
אלא מתוך מאכל ומשתה, זה הוא
שכתוב "פן אשבע וכחשתי",
שמתוך מאכל ומשתה יצר הרע גדל
במעיי האדם. ורואים שעקר אחיזת
הנחש היא במעים, כדברי הזהר שהוא
גדל במעיי האדם, ולכן הוא עצמו
בבחינת מעים וגחון. ולכן המעים הם
בחינת שן. וכן דניאל ראה את מלכות
שן בצורה של בטן וירכיים מנחשת

גיהנם חורק עליו שנים מהניקה שתהיה
לו ממנו.

ועוד מצינו על שן שמרמזת על תענוגי
הקלפה בכתוב (עמוס ג, טו)
"והפיתי בית החרף על בית הקיץ
ואבדו בתי השן". וכן כתוב (עמוס ו, ד)
"השוכבים על מטות שן וסרחים על
ערשותם ואכלים פרים מצאן".
ומבארת הגמרא (שבת סב:)
"השוכבים על מטות שן, וסרוחים על
ערשותם" וכו', אלו בני אדם שהיו
אוכלים ושותים זה בזה, ודובקין
מטותיהן זו בזו, ומחליפים נשותיהן
זה עם זה, ומסריחין ערסותם
בשכבת זרע שאינו שלהם.

וכן נבאר לקמן שבשן מרמזת על
ניקת הקלפה מהקדשה דרך בחינת
שנים. וכתוב (עמוס ד, א) "שמעו הדבר
הזה פרות הבשן אשר בהר שומרון
העשקות דלים הרצצות אביונים
האמרת לאדניהם הביאה ונשתה".
ומבאר ה'מצודת דוד' שם "פרות
הבשן" הם נשי השרים בשומרון ועל
פי היו מתענגות ושמנות מרב כל,
המשילם אל הפרות הרועות בבשן

לְהִזְיָקָהּ. הִינּוּ כָּל הַזֶּק שֶׁבַּהֶמָּה מִזִּיקָה וַיֵּשׁ לָהּ הַנָּאָה מִהֶהָזֶק, שֶׁיֵּךְ לִבְחִינַת שֵׁן הַמִּזִּיק. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דָּשֵׁן מִסְמֶלֶת אֶת הִינְיָקָה מִהֶקְדָּשָׁה שֶׁבְּדֶרֶךְ כָּלֵל יֵשׁ בָּהּ הַנָּאָה, חוּץ מִהַנְּחָשׁ שֶׁנוֹשֵׁךְ בְּלִי הַנָּאָה כְּדִלְעִיל. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (שם כה): שֵׁשׁ וְרֶגֶל פְּטוּרִים בְּרִשׁוֹת הַרְבִּים, וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דָּשֵׁן וְרֶגֶל נוֹתְנִים אֶת הִינְיָקָה לְקַלְפָּה, [דְּרֶגֶל יוֹרְדֵת לְעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת], וְכִינּוּן שְׂרָשׁוֹת הַרְבִּים הוּא מְקוֹם שְׁלִיטַת הַקְּלָפוֹת, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשָׁמֶל לּוֹלֵב', צְרִיךְ הָאָדָם לִשְׁמֹר אֶת חֲפְצָיו מִשֵּׁן וְרֶגֶל שֶׁהֵם כְּבִיכּוֹל חֲזָקִים מְאֹד בְּרִשׁוֹת הַרְבִּים, וְהַמִּזִּיק פְּטוּר. וְכֵן מִבְּעָ"ה הַמְּסַמֵּל אֶת הַשֵּׁן לְשִׁיטַת שְׂמוּאֵל בְּגִמְרָא (ב"ק ג), ר"ת הַפְּסוּקִים הַמְּדַבְּרִים עַל יְנִיקַת הַקְּלָפָה מִהֶקְדָּשָׁה, (ויקרא יג, ג) "וּמִרְאֵה הַנֶּגַע עֹמֵק מְעוֹר בְּשָׂרוֹ נִגַע צָרַעַת הוּא", (שם טז, טז) "וְכִפֹּר עַל הַקֹּדֶשׁ מִטְּמֵאת בְּגִי יִשְׂרָאֵל", (במדבר טו, לב) "מִקִּשְׁשׁ עֲצִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת" (שם יז, ז) "וַיְהִי בְּהַקְהֵל הָעֵדָה עַל מִשֶּׁה" (דברים ה, טז) "עֲבַד הַיִּת בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם", (ישעי' נט, ב) "עֲוֹנוֹתֵיכֶם הִיוּ מִבְּדִלִים בְּיַנְכֶם".

בְּכַתּוּב (דניאל ב, לב) "מַעוֹהֵי וַיִּרְכַּתָּהּ דִּי נַחֲשִׁי". וּבְאֲרֵנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשָׁמֶל חֲטָא' שֶׁהַנְּחָשֶׁת הִיא שְׂרָשׁ הַנְּחָשׁ.

וְכֵן עָשׂוּ נִקְרָא עָשׂוּ הַרְשָׁע כַּמּוּבָא בְּמִדְרָשׁ (ב"ר סה, טו). דִּינִיקַת עָשׂוּ הִיא מִהַשִּׁ"ן שֶׁנּוֹמְצֶאת בְּמִלֵּה רְשָׁע. וְכֵן רְשָׁע מְרָמֵז בְּכַתּוּב (בראשית כה) "וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ עָשׂוּ" בְּדִלּוּג ג' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן ו' פְּעָמִים הֶמֶן בְּגִימְטְרִיא רְשָׁע, דִּינִיקַת הֶמֶן שֶׁבָּא מִשְׂרָשׁ עָשׂוּ מִהָאוֹת ו' דְּקִדְשָׁה הִיא סוּד הַמִּלֵּה רְשָׁע. וְכֵן הַכְּתוּב שֶׁיַּעֲקֹב אָמַר לְלֵבָן (בראשית לא, מב) "כִּי עַתָּה רִיקָם שְׁלַחְתָּנִי" ר"ת רְשָׁע, דְּבִזְכוּת יַעֲקֹב הִיְתָה לְלֵבָן בְּרַכָּה. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בראשית ל, ו) "וַיִּבְרַךְ ה' אֶתֶּן לְרֶגְלִי". וְזֶה שֶׁלֵּבָן לֹא רָצָה לְתַת לְיַעֲקֹב כְּלוּם, זֶה הָרָאָה גְּדֵל רִשְׁעוֹתוֹ. שָׂאָף עַל פִּי שֶׁכָּל בְּרַכְתּוֹ וַיִּנְיַקְתּוּ הִיא מִיַּעֲקֹב, דֶּרֶךְ הַשִּׁ"ן שֶׁבְּמִלֵּה רְשָׁע, אֵינְנוּ נוֹתֵן לְיַעֲקֹב כְּלוּם. וְכֵן "רִיקָם" בְּגִימְטְרִיא שֵׁן. וְכֵן שִׁ"ן ס"ת הַפְּסוּקִים הַמְּדַבְּרִים עַל חִבּוּר לָבָן לְיַעֲקֹב (בראשית לא, לד) "וַיִּמְשֵׁשׁ לָבָן", (שם ל, כח) "וַיֹּאמֶר נִקְבָה שְׂכָרְךָ".

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (ב"ק ג) שֶׁהַגְּדֵרֶת שֵׁן הַמִּזִּיק בְּבַהֶמָּה הִיא יֵשׁ הַנָּאָה

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

גיחון מעביר את השפע מהקדשה לקלפה דרך כוש כדבארנו במאמר 'חשמל אות'.

מובא ב'פרדס רמונים' לרמ"ק (שער כג פ"א. ובפי' לס' יצירה פ"ב) שהאות

מ"ם היא בסוד דממה המסמלת את המים ואת מדת החסד. והאות שי"ן היא בסוד שריקה המסמלת את האש ואת מדת הגבורה. וכן שנים מסמלות את שרש מדת הגבורה, כמובא ב'שער הפנות' להאר"ל (ר"ה ח"ב ע' רסד). נראה דלכן יניקת הרשעים מהקדשה היא דרך בחינת שנים ואות שי"ן. כיון שיניקת הרשעים היא דרך צד השמאל והגבורה, לכן הם יונקים דרך השנים והאות שי"ן.

ולכן השנים והאות שי"ן מסמלות את צד הקדשה שברשעים דרכו הם מתחברים לקדשה, דשנים ואות שי"ן מסמלות את שרש הגבורה כפי שהיא למעלה קדם שינדה למטה לקלפות. ולשרש זה הם מתחברים ויונקים ומורידים את השפע לגבורה למטה ולשמאל דקלפה. וכן פעלת השנים נקראת חורק כדלעיל, וחורק אותיות קורח המסמל את מדת הגבורה.

מצינו בגמרא (ערכין טו:) ששנים נקראות עצם, אמר לו הקדוש

ברוך הוא ללשון כל אבריו של אדם זקופים ואתה מטל, כל אבריו של אדם מבחוץ ואתה מבפנים ולא עוד אלא שהקפתי לך שתי חומות אחת של עצם ואחת של בשר. ועצם מסמלת את החלק החמרי ביותר בגוף האדם, שבו יש לקלפה יותר אחיזה.

מצינו בזהר (תיקונים קמא:) שתלמיד חכם שנושא בת עם הארץ הרי

היא כנחש קשור על צנארו. הוא ששהנחש, קשור על הצנאר, כדבארנו שהוא מנסה לכנס שם. וכן מצינו בזהר (פקודי רלא:) שהנחש הורג בשניו, וכן קין שהיה משרש הנחש הרג את הבל בשניו. ומבאר לדברינו דנחש שבא להרג הוא בא לטרף טרף ולינק מפעלה זו, לכן הוא עושה את זה בשניו. וכן ככ"א שפרושו שן בארמית ר"ת הפסוקים המדברים על יניקת הקלפה. (בראשית מז, טו) "ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך כי אפס כסף". (שם ב, יג) "ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל ארץ כוש". דנהר

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

וְכֵן נִרְאָה לְבָאֵר מֵה שְׁמַצִּינוּ בַּמְשָׁנָה (שבת סד:) שֶׁהִשְׁתַּמְשׂוּ בַּמַּלְח לְרַפּוּאת שָׁנִים, דְּבִאֲרָנוּ בַּמְאָמְרֵי 'מַעֲלַת הַגְּבוּרוֹת' שֶׁמַּלְח מְסַמֵּל אֶת הַגְּבוּרוֹת דַּקְדָּשָׁה כְּפִי שֶׁהֵם לְמַעֲלָה קִדְּם שֶׁיֵּרְדוּ לַמְּטָה לְקַלְפָּה. לְכֵן הוּא עוֹזֵר לְשָׁנִים, דְּשָׁנֵיהֶם שֵׁיכִים לְאוֹתָהּ בְּחִינָה. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (ויחי רמג:) שֶׁכֶּסֶא הַכְּבוֹד הוּא בְּבַחֲיַנַּת "כֶּסֶא שֵׁן", וּבִאֲרָנוּ בַּמְאָמֵר 'הַתְּכַלֵּת וְכֶסֶא הַכְּבוֹד', שֶׁכֶּסֶא הַכְּבוֹד מְסַמֵּל אֶת מַדַּת הַגְּבוּרָה. וְכֵן מוּבָא בְּרִש"י (תהילים סח, יח) שֶׁיֵּשׁ מְלֹאכִים חַדִּים הַנִּקְרָאִים **שְׁנָאָנִים**, וּמְבֹאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּמְלֹאכִים אֵלוּ שֵׁיכִים לְצַד הַגְּבוּרָה שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנַּת שֵׁן חֲדָה. וְכֵן מְצִינוּ בַּמְדַּרְשׁ (במדב"ר ג, יב) **אֵין שֵׁן אֶלָּא לְשׁוֹן חוֹזֵק**. וְחֹזֵק מְסַמֵּל אֶת מַדַּת הַגְּבוּרָה, וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר (שמות ג.) שֶׁהַשָּׁנִים הֵן בְּחִינַת אֲרִיּוֹת, וְאֲרִיָּה בְּגִימְטְרִיא **גְּבוּרָה** וּמְסַמֵּל אֶת מַדַּת הַגְּבוּרָה. וְכֵן **שֵׁן** בְּגִימְטְרִיא **שְׂמַאי** הַמְּסַמֵּל אֶת מַדַּת הַגְּבוּרָה דַּקְדָּשָׁה כְּמוּבָא בְּזֵהָר (בראשית יז:). וְכֵן נִשְׁתַּבַּח בְּגִימְטְרִיא **שְׂמַאל**.

וְכֵן מוּבָא בְּ'אַלְיָהוּ רַבָּה' (לא, ב) שֶׁיֵּשׁ

שִׁי"ן יָמִים בְּשָׁנָה שְׁבַע־מֵינִיחִים תְּפִלִּין, וְנִרְמְזִים בְּאוֹת שִׁי"ן הַחֲקוּקָה בְּתְּפִלִּין, וְכַמְבֹּאֵר בְּדַבְרֵינוּ בַּמְאָמֵר 'חֲשֵׁמֶל צִיצִית' שֶׁתְּפִלִּין מְשַׁפְּיעִים אֶת שְׁפַע הַפְּרִנְסָה מִצַּד הַגְּבוּרוֹת דַּקְדָּשָׁה, לְכֵן מְיַחֵם תְּפִלִּין עַל יַד שְׂמַאל וְאוֹמְרִים פּוֹתַח אֶת יְדֵיךָ וְכו', וְכֵן הָאוֹת שִׁי"ן שֵׁיכֵת לְגְבוּרוֹת דַּקְדָּשָׁה כְּדִלְעִיל. וְכֵן הַפְּתוּב (דברים כח, י) "וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יֵשׁ הוֹי"ה נִקְרָא עֲלֶיךָ וְיָרְאוּ מִמֶּךָ" ר"ת **שִׁי"ן** או **שְׂכִינ"ה**.

[בַּמְאָמֵר הַמְּסַגֵּר נִרְאָה דְּלִכְּוֹן חֲלֻשַׁת הַשָּׁנִים נִקְרָאת הַקְּהָה אֶת שְׁנָיו. וְכֵן כְּתוּב (יחזקאל יח, ב) "**תִּקְהֵינָה שְׁנָיו**", דַּקְהָה בְּגִימְטְרִיא **יָמִין** וְכִיּוֹן שֶׁהַשָּׁנִים שֵׁיכּוֹת לְצַד הַשְּׂמַאל, הַמְּלַחֲמָה בָּהֶם נַעֲשִׂית דְּרַךְ צַד הַיָּמִין. כְּפִי שֶׁבִּאֲרָנוּ בַּמְאָמֵר 'כַּח הָאֲחָדוֹת' שֶׁהַיָּמִין נִלְחָם בְּשְׂמַאל וְהַשְּׂמַאל בַּיָּמִין].

מְצִינוּ בְּזֵהָר (תיקונים ט) שֶׁשְׁבַב' אוֹתִיּוֹת שִׁי"ן שֶׁל תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ יֵשׁ שְׁבַע־קוּיִם, אַרְבָּעָה בְּשִׁי"ן שֶׁל אַרְבָּעָה, וְשְׁלֹשָׁה בְּשִׁי"ן שֶׁל שְׁלֹשָׁה, כְּנֶגֶד "**שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת הָרְאִיּוֹת לְתַת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ**". וְכְנֶגֶד **שְׁבַע־רָאִי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ**. וְכִסּוּקִים אֵלוּ מְרַמְזִים עַל חֲבוּר

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

הקדשה הנרמזת בימין, לקלפה הנרמזת בשמאל, וכן ג' קוי האות שי"ן מסמלים את ג' קוי חסד גבורה תפארת כמובא בזהר (ויקהל רד). וכן **ש'** בגימטריא **כפר**, דפצלת הש' שנותנת שפע לקלפה מצריכה כפרה.

אף על פי שבארנו במאמר 'חשמל חטא' שיניקת הקלפה היא דרך בחינת זווג שהקלפה מזדווגת עם הקדשה. ולכאורה מה שיך לומר זווג דרך שנים, עין ב'שער הפננות' להאריז"ל (ספירת העומר ח"ב ע' קפח) שזווג שיש לחיצונים אחיזה בו נחשב שהנחש מזדווג עם יסוד הנוקבא דקדשה על ידי שנושך בערנה שלה. וכן הנשיכה בצואר היא בחינת זווג, דכל מקום שיש לסטרא אחרא יניקה וחבור, יש בזה בחינת זווג. וכן מצינו בגמרא (שבת פב.) שיש שלש שנים במקום פי הטבעת, שני דכרכשתא, ומקום זה הוא מקום יניקת הקלפות כידוע.

וגם אם נבאר שיניקת הקלפה היא דרך זווג ממש שיש לנוקבא דקלפה עם היסוד דקדשה, כמובא בזהר (בשלח סא.) בסוד הכתוב **"ושפחה פי תירש**

עולם הבריאה והאצילות כמובא בפרוש 'מתוק מדבש' שם. ורואים שגם האות שי"ן שבתפלין מרמזת על חבור הקלפה והקדשה. דבעולם הבריאה יש קלפה ונראה דלכן החבור נרמז בפסוקי מגלת אסתר, דבזה שנהנו ישראל מסעדתו של אותו רשע נתנו יניקה גדולה לקלפה, כפי שרואים שבשושן יש שתי אותיות שי"ן. וכשעשו ישראל את התקון כתוב (אסתר ט, טו) **"ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזה לא שלחו את ידם"**. הרגו שלש מאות כמנין שי"ן לנתק את יניקת השי"ן, ולא שלחו ידם בבזה שלא לתת יניקה לקלפה מהנאת ממונם. וכן מובא בעולת תמיד' להאריז"ל (ע' צט) **בענין שני השינין של תפלין, נתבאר פי הם הד' מוחין דקטנות וכו', ומאלו המוחין דקטנות שהם אלהים נמשכים י"א סמני הקטרת, שהם רוחניות הקלפות.** רואים שיניקת הקלפות היא באותיות שי"ן שבתפלין.

וכן נראה דאות שי"ן היא האות היחידה שיש לה שי"ן מניית ושי"ן שמאלית, לרמז שאות זו מחברת בין

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

במאמר 'חשמל ציצית' של"ב נתיבות חכמה נכללים ביסוד. וכן הפתוב המרמז על הקלפה היונקת מהחכמה דקדשה (מ"א ה, יד) "ויבאו מכל העמים לשמע את חכמת שלמה" ס"ת **מלתעו"ת** המסמלות את השנים כמובא ברש"י (תהלים נח, ז).

מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (מטות ע' קצג) שגיד הנשה הוא בחינת יסוד. ומנשה בנו של יוסף היסוד הוא מלשון גיד הנשה. וכיון שבגיד הנשה יש אחיזה לחיצונים לכן היתה נחלת חצי שבט המנשה בעבר הירדן מחוץ לגבולות ארץ ישראל. ורואים שגיד הנשה הוא גם בבחינת יסוד, אלא ששם יש לנחש אחיזה חזקה. וכן הנשה בגימטריא שי"ן, דיניקת הנחש מהיסוד היא בסוד האות שי"ן.

כתוב (דברים כג, כ) "לא תשיך לאחיך נשך כסף נשך אכל נשך כל דבר אשר ישך: לנכרי תשיך ולאחיך לא תשיך". רואים שאסור רבית נזכר בתורה בלשון נשיכה. ומבאר בעל ה'טורים' (ויקרא כה, לו) **נשך בגימטריא** זה נחש, שדומה רבית לנחש שנושך

גבירתה. מצינו בגמרא (נדה מא:): שביסוד הנקבה יש מקום שנקרא שנים. יוצא שיש לקלפה נשיכה בבחינת זווג ממש. וכן מובא ב'שער ההקדמות' להאריז"ל (ע' שז) שצרוף אותיות שי"ן באותיות א"ט ב"ח שבונים את הנוקבא דקדשה, הם כנגד המלכות שבמלכות, הינו הנקדה הנמוכה ביותר בנוקבא שהיא בסוד חותם. ובארנו במאמר 'חשמל ציצית' שחותם שיך לעטרת היסוד שבנקבה. וכן המלה **שי** שי"ן שי"ן שהם בבחינת שנים. וכן מלוי אות שי"ן בגימטריא **ששים** המסמל את היסוד. וכן מצינו בזהר חדש (חקת סד:) שההיכלות בגן עדן נקראים "היכלי שן" ונבאר לקמן במאמר 'חשמל שופר' שהגן עדן נמצא ביסוד. וכן שן בגימטריא ספיר שהוא אבן המסמלת את היסוד ואת חוטי הקדשה, כדבארנו במאמר 'עולם השמיני'.

וכן מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (ח"ב שער כח ע' טז) שיש ל"ב שנים כנגד ל"ב נתיבות חכמה. ונבאר לקמן

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

פְּנַחֵשׁ. ומוסיף רבנו בחיי (דברים כג, כ) ונקרא הרבית נשך מלשון "אם ישוך הנחש", להורות פי כשם שארס הנחש נכנס מן הנושך אל הנשוך באבריו וגידיו, פן ענש האסור נכנס בממונו של מלך ברבית. ומבאר לדברינו דאדם הלוקח רבית הוא לוקח מזולתו דבר שאינו שייך לו, בדרך הנחש שנושך מהקדשה שפע שאינו שייך לו, לכן המלך ברבית נקרא נושך. וזה מעורר נשיכה חזרה לתוך ממונו כפי שמבאר רבנו בחיי, שארס הנחש נכנס בממונו של המלך ברבית. וכן מובא ב'פלי יקר' (ויקרא כה, לו) והזכיר לשון נשך, ומרבית, פי אצל הלך נקרא נשך פי הרבית דומה לנחש עלי דרך הנושך בעקבו הנותן שריטה קטנה והולך ומבצבץ ונופח עד קדקדו, ומתחלה אינו נפר עד עלות חמתו לאין מרפא, ואצל המלך נקרא תרבית שמרבה הונו ורכושו לפי דמיונו אבל באמת שלסוף נכסיו מתמוטטין. וכן רבית היא אותיות ברית, ששם מתלבשת הערלה של הנחש.

סוד השנים של עוג מלך הבשן

מֶלֶךְ הַבֶּשֶׁן נִשְׂאָר מֵיֵתֶר הַרְפָּאִים הנה ערשו ערש ברזל הלה הוא ברבית בני עמו". "הלה" כתיב בה', ללמד שהיה כתוב על ערשו אות אחת משם המפורש והיא ה', לפיכך אין אדם יכול להזיזה ממקומה. רואים שלעוג היתה אחיזה בקדשה דרך האות ה' ובחינת מטה שמסמלים את המלכות.

מְצִינּוֹ בַּמִּדְרָשׁ (ילקוט במדבר תשס"ח)

מובא בלקו"ת להאריז"ל (דברים רלד) עוג הוא עור הפריעה המעכב הברית, וזהו עג עוגה, כי היא דקה וקרובה יותר אל הקדושה. רואים שעוג מלך הבשן מסמל את קליפת נוגה שענינה לינוק מהקדושה ולהעביר לקליפה. כפי ש מצינו בזהר (תיקונים סט:) שהפריעה כנגד קלפת נגה שנמצאת בעטרת היסוד שהיא בחינת מלכות. וכן מובא בספר 'מאור האפלה' "פי נק עוג

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

עשה לעצמו מטה מהשן של עוג. הינו שכל הגדל של אברהם היה פחות מהשן של עוג. ומבאר לדברינו דאברהם לא היה גדול בגופו מעוג, אלא שיניקתו של עוג היתה מאברהם, ממילא אברהם כפיכול טומן אותו בכף ידו. וכן מצינו על אברהם (יהושע יד, טו) **"האדם הגדול בענקים"**. וכן מצינו ברש"י (בראשית יד, יג) שעוג רצה להתחתן עם שרה ומבאר לדברינו דשרה היא ההמשך של אברהם שיורד להשפיע למטה במקום שיש לקלפה אחיזה, כדבארנו במאמר 'חשמל דם', ושרש עוג שיך לבחינה זו כדלעיל, לכן הוא רצה את שרה.

מובא בספר 'ערכי הקדש' בשם ה'רוקח' (סוף פרשת חקת) עוג מלך הבשן, נקרא הבשן כמו בין שנים כי מן שניו עשו החומה. ומבאר לדברינו כיון שכל וניקתם היתה דרך השנים של עוג, לכן הם עשו את החומה והשמירה שלהם משנים אלו.

מצינו בגמרא (ברכות נד:) אבן שבקש עוג מלך הבשן לזרק על ישראל, אמר מחנה ישראל כמה הוי תלתא פרסי, איזיל ואיעקר טורא

עוג הוא אליעזר ופרסות רגליו ארבעים מיל, ואברהם היה טומנם בכף ידו, פעם אחת גער בו אברהם ומיקאתו נפל שנו ממנו ונטלו אברהם ועשאו מטת שן והיה ישן שם. בארנו במאמר 'כח האחדות' שנמרוד ובנו עוג שהוא אליעזר עבד אברהם שיכים לימין דקלפה שיוגק מאברהם אבינו המסמל את הימין דקדשה. נראה דלכן גערת אברהם הפילה את שנו של עוג, דגערת אברהם בטלה את וניקתו, וממילא נפלה השן, ולכן אברהם לקח את השן לשמוש, דשן זו שיכת לקדשה של עוג שממנה הוא יונק וראוי להשתמש בה. וכן מצינו במדרש (ב"ר מב, ח) **למה נקרא שמו עוג שפא ומצא את אברם יושב ועוסק במצות עגות.** ורואים שכל השם שלו המרמז על שרשו, הוא מהמצות של אברהם, דיניקת עוג היתה מהקדשה של אברהם. ולכאורה קשה איך המדרש אומר שאברהם היה טומן את פרסות רגליו של עוג שהיו ארבעים מיל בכף ידו, הינו שאברהם היה הרבה יותר ענק מעוג, ומצד שני אומר המדרש שאברהם

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

שההר יפרך מסביב לצואר המסמל את החוט של עוג, לרמז לו שהר זה שכן לחוטי הקדשה שגלגולים בחוטי הסטרא אחרא - צואר עוג. ולכן הוא נלחם בשנים של עוג, דשם יניקתו. ודרך יניקתו הוא נסה להלחם.

מובא ב'שער הגלגולים' להאריז"ל

(הקדמה לו) **משה רבנו ע"ה הרג**

לעוג מלך הבשן, ובו היה כלול

ניצוץ נשמת ר' שמעון בן נתנאל

ירא חטא, ולכן הוא ר"ת בש"ן,

ומפני אותו ניצוץ קדשה המערכת

בעוג, הנקרא ירא חטא, היה משה

מתירא להרגו. ורואים שמשה פחד

מעוג בגלל ניצוץ קדוש של ר' שמעון בן

נתנאל שהיה כלול בנשמת עוג, ורואים

שהניצוץ קדוש נרמז בתבת בש"ן שהיא

ר"ת שמעון בן נתנאל.

מצינו שתי שיטות בחז"ל מי היה עוג

מלך הבשן, במדרש שהבאנו

לעיל מובא שהוא היה אליעזר עבד

אברהם, שהיה בן של נמרוד, או עבד

של נמרוד, ולפי זה יוצא שהוא נולד

לאחר המבול. ובתרגום יונתן בן עוזיאל

(בראשית יד, יג) מובא שהוא היה

בר תלתא פרסי ואישדי עליהו,

ואיקטלינהו, אזל עקר טורא בר

תלתא פרסי ואייתי על רישיה,

ואייתי קודשא בריך הוא עליה

קמצי ונקבוה, ונחית בצואריה, הנה

בעי למישלפה משכי שיניה להאי

גיסא ולהאי גיסא. מצינו בזהר

(חקת קפד.) שעוג נסה להלחם עם ישראל

בכח זכות המילה שלו שנמול על ידי

אברהם, והקדוש ברוך הוא אמר למשה

שאין לו מה לפחד מעוג דעוג קלקל את

בריתו בחטאיו. וברשב"א ב'חדושי

אגדות' מבאר הגמרא שעוג עקר הר,

הפונה שהשתמש בזכות שהיתה לו אצל

אברהם שנקרא הר. רואים שעוג נסה

להלחם בכלל ישראל, בכחות של קדשה.

וכן נראה דעוג נסה לקשר עצמו על ידי

המילה לחוט של אברהם, ולהשתמש

בחוט הקדשה של אברהם שהוא

בבחינת אבן וחר, כדבארנו במאמר

'עולם השמיני', ובזאת להשמיד את

ישראל, לכן הקדוש ברוך הוא שלח

חגבים שמסמלים את השמיני שהוא

שרש החוט, כדבארנו במאמר 'חוטי

החשמל מתחברים לשמיני', ונרמו

מהנפילים שהיו קודם המבול והוא ישב על תבת נח מתחת לחפה שהוא עשה, ונח עשה חור בתבה ונתן לו מזון, וכך הוא נצל מהמבול. וכן מובא בפרוש הרמח"ל על התורה (דברים) שעוג התלבש על תבת נח מבחוץ בבחינת ערלה החופפת על היסוד דקדשה, דנח בתבה היה בחינת יסוד כדבארנו במאמר 'עולם השמיני'. ורואים שעוג מנסה לינוק מהיסוד דקדשה. וכן מצינו במדרש (ילקוט במדבר תשס"ח) שעוג בנה ששים עירות, כמו שכתוב "ששים עיר כל חבל ארגוב" ומספר שש שיך ליסוד. וכן מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער מ"ט פ"ט ח"ב שצב) שעוג הוא בבחינת יעקב המסמל את התפארת. וכן עוג בגימטריא יסוד.

מצינו ב'רש"י' (בראשית יד, יג) "ויבא

הפליט", לפי פשוטו זה עוג שפלט מן המלחמה, והוא שכתוב "כי רק עוג נשאר מיתר הרפאים", וזהו נשאר, שלא הרגוהו אמרפל וחבריו פשהכו הרפאים בעשתרות קרנים. [תנחומא]. ומדרש ב"ר זה עוג שפלט מדור המבול וזהו מיתר

הרפאים שנאמר הנפילים היו בארץ. נראה דשני הפרושים תלויים בשתי השיטות שהבאנו. מי היה עוג, לפי השיטה שהוא היה מהנפילים קודם המבול, הוא נקרא פליט שנפלט מהמבול, ולפי השיטה שהוא היה אליעזר, הוא היה פליט מהרפאים. ויוצא לדברינו שאליעזר שהיה בנו של נמרוד הצטרף לרפאים שלחמו באביו, דאמרפל שגלחם ברפאים הוא נמרוד. ולפי זה מובן מדוע רק הוא נצל במלחמה דאביו חס עליו והשאירו בחיים. ויוצא שבאותו יום שהוא נפלט מהרפאים ובא לבשר על לוט שנשבה, אברהם מיד חנכו למצוות, ולקח אותו להלחם במלכים להציל את לוט. ושם הוא שוב נלחם באביו, דאברהם יצא למלחמה נגד אמרפל ושאר המלכים.

ורואים בפרשה שבתחלה התורה קוראת לאליעזר (בראשית יד, יג) "ויבא הפליט", היינו פליט סתם בלי שום חשיבות, ומיד אחר כך כתוב (שם יד) "וירק את חניכיו ילידי ביתו" ומבאר רש"י "חניכיו" זה אליעזר שחנכו למצוות, ורואים שהוא כבר נקרא ילד

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

של אברהם שחנכו למצוות באותו יום, ואחר כך התורה קוראת לו (שם טו, ב) **"ובן משק ביתי הוא דמשק אליעזר"**, ומבאר רש"י דולה ומשקה מתורת רבו לאחרים.

ובאמת מצינו סתירות בענין מעלתו של אליעזר, ברש"י (בראשית כד, מב) מובא אמר רבי אחא יפה שיחתו של עבדי אבות לפני המקום מתורתו של בנים, שהרי פרשה של אליעזר כפולה בתורה והרבה גופי תורה לא נתנו אלא ברמיזה. ורואים שאליעזר היה בדרגה גבוהה. וכן מובא במסכת דרך ארץ זוטא (א) שאליעזר נכנס חי לגן עדן. ומצד שני מצינו בגמרא (יבמות סב.) אמר רב הכל מודין בעבד שאין לו חייס דכתיב **"שבו לכם פה עם החמור"** עם הדומה לחמור. ורואים שאליעזר אחרי כל המדרגות נקרא חמור. וכן מצינו במדרש (ילקוט בראשית קז) **"ויאמר אליו העבד אולי וגו'"** הדא הוא דכתיב **"כנען בידו מאזני מרמה"**, כנען זה אליעזר, **"בידו מאזני מרמה"** שהיה יושב ומשקל בתו אם ראויה אם אינה ראויה. **"לעשק אהב"**,

לעשק אהובו של עולם זה יצחק. אמר **"אולי לא תאבה האשה אתן לו בתי"**. אמר לו אברהם אתה ארוך ובני ברוך ואין ארוך מדבק בברוך. וכן מובא ב'פרקי דר"א' (טז) אמר אברהם ליצחק בנו, העבד הזה חשוד על כל עריות שבתורה העבד הזה מרמה בו, שנאמר **"כנען בידו מאזני מרמה"**, ראה שמא נגע בצנור, תביא הנערה האהלה ותוציא בתוליה באצבע, אם טהורה בבתוליה הרי היא ראויה לך לאשה ממעי אמה, והוציא את בתוליה באצבע והראם לאברהם אביו, ואחר כך לקחה לאשה. וכן מובא ב'מעם לעז' (דברים א ע' קסד) בשם 'ילקוט ראובני' שמשה פחד מעוג בגלל שהוא היה אליעזר עבד אברהם, ומשה פחד מהזכיות שלו, וה' ענה לו שהוא אכל שכרו בעולם הזה. וכעין זה מצינו בזהר (חקת קפד.) שעוג נסה להלחם עם ישראל בכח זכות המילה שלו שנמול על ידי אברהם, והקדוש ברוך הוא אמר למשה שאין לו מה לפחד מעוג דעוג קלקל את בריתו בחטאיו.

קַעֲרָה לְפָנָיו וְסַם הַמִּנֹּת בְּתוֹכָהּ
 וּבְזָכוֹת אַבְרָהָם נִתְחַלְפָה הַקַּעֲרָה
 וְאָכַל בְּתוֹאֵל מִמֶּנָּה וְמַת. אָמַר
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵה אֲעֲשֶׂה לְעַבְדִּי
 הַזֶּה שֶׁהִיא חֲשׂוֹד אָמַר לְמַלְאָכָי
 הַשָּׂרָת הַכְּנִיסוּהוּ חֵי בְּגַן עֵדֶן. הוּא
 אֱלִיעֶזֶר בֶּן נִמְרוֹד. רוֹאִים בְּאוֹתוֹ מִדְּרָשׁ
 מִצַּד אֶחָד אֱלִיעֶזֶר חֲשׂוֹד, וְה' שָׁלַם לוֹ
 שְׂכָרוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְכָל מֵה שֶׁהוּא נֶצֶל
 מִסַּם הַמִּנֹּת הִיא בְּזָכוֹת אַבְרָהָם, וְלֹא
 בְּזָכוֹת עֲצָמוֹ. וּמִצַּד שְׁנֵי רוֹאִים שֶׁה' גָּמַל
 לוֹ שְׂכָר עַל זֶה שֶׁהִיא חֲשׂוֹד, וְהַכְּנִיסוּ חֵי
 לְגַן עֵדֶן.

נִרְאָה דִּהְיָו לְאֱלִיעֶזֶר עֶבֶד אַבְרָהָם כָּל
 הַמַּעֲלֹת הַגְּדוּלוֹת כָּל עוֹד שֶׁהוּא
 הִיא עֶבֶד אַבְרָהָם וּמַחְבֵּר לְאַבְרָהָם, כְּפִי
 שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשֵׁמֶל נִגְעִים' שֶׁעֶבֶד
 הוּא בְּחִינַת אִשָּׁה שֶׁל הָאָדָם, וּבְרִגְעַ
 שֶׁהוּא נִפְרָד מֵאַבְרָהָם הוּא אֶבֶד אֶת
 מִדְּרַגְתּוֹ הַגְּדוּלָה כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ מִהַזֶּהר
 שֶׁה' אָמַר לְמֹשֶׁה שְׁעוֹג שֶׁהוּא אֱלִיעֶזֶר
 אֶבֶד אֶת זְכוּתוֹ. וְלִכֵּן אַבְרָהָם קָרָא לוֹ
 חֲמוֹר גַּם בְּזִמְנֵי שֶׁאֱלִיעֶזֶר הִיא עֶבֶדוֹ,
 וְאַבְרָהָם לֹא רָצָה לְקַחַת אֶת בְּתוֹ
 לְיִצְחָק, דְּאַבְרָהָם יָדַע שֶׁכָּל מַעֲלָתוֹ שֶׁל

וְכֵן מוּבָא בְּ'חִזְקוֹנִי' (בראשית יד, יג)
 "וַיְבֵא הַפְּלִיט", בְּמִדְרָשׁ אַגְדָּה
 [ב"ר מב, ח] מֵה שֶׁהָאָרֶיךָ יָמִים כָּל
 כֶּךָ מִימֵי נֹחַ עַד מֹשֶׁה שֶׁמֹּשֶׁה רִבְּנוּ
 עָלָיו הַשְּׁלוֹם הִרְגוּ, אֲלֵא לְפִי שֶׁהִיא
 מִתְּפִינֵן שֶׁיִּהְיֶה אַבְרָהָם וְהוּא יִשָּׂא
 אֶת שָׂרָה, אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא חֲיִיךָ שְׂכָר פְּסִיעוֹתֶיךָ אֶתְּהָ
 נוֹטֵל שְׂאֵתָה מֵאָרֶיךָ יָמִים בְּעוֹלָם,
 אֲבָל עַל שֶׁחֲשַׁבְתָּ לְהִרְגֵי אֶת הַצַּדִּיק
 חֲיִיךָ שְׂאֵתָה רוֹאָה אֶלְךָ אֲלָפִים
 וְרַבֵּי רַבּוֹת מִבְּנֵי וְאִין סוּפוֹ שֶׁל
 אוֹתוֹ הָאִישׁ לִפּוֹל אֲלֵא בְּיָדָם.

וְכֵן רוֹאִים סְתִירוֹת מִיְנִיָּה וּבִיָּה בְּמִדְרָשׁ
 (ילקוט בראשית קט) אָמַר אַבְרָהָם
 לְיִצְחָק הַעֲבָד הַזֶּה חֲשׂוֹד עַל כָּל
 עֲבֵרוֹת שֶׁבְּתוֹרָה וְכוּ', וּבְשִׁבְלֵי שְׁגָמֶל
 אֱלִיעֶזֶר חֲסֵד לְיִצְחָק הוֹצִיאָו לְחֵרוֹת,
 וְנָתַן לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂכָרוֹ
 בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהַעֲמִידוֹ לְמֶלֶךְ וְהוּא
 עוֹג מֶלֶךְ הַבָּשׂוֹן, כִּינֹן שְׂרָאוֹ אֶת
 הַצְּמִידִים נִתְקַבְּצוּ לְהִרְגֵי לְאֱלִיעֶזֶר,
 וְרָאוּ שֶׁהִיא נוֹטֵל ב' גְּמָלִים בְּב' יָדָיו
 וּמַעֲבִירֵן אֶת הַנְּחָל כִּינֹן שְׂרָאוֹ כֵּן
 אָמְרוּ אִין אָנוּ יְכוֹלִין לְהִרְגוֹ וְהַנִּיחוּ

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

ששני עוג מלך הבשן היו, אחד רשע
שהרגו משה, ואחד שהיה עבד
ומלך, וכשמלך נקרא שמו עוג כי
כל מלכי הבשן נקראים עוג.

כתוב (תהילים סח, טו) "הר אלהים הר
בשן הר גבננים הר בשן: למה
תרצדון הרים גבננים החר חמד
אלהים לשבתו". ומבאר רש"י "למה
תרצדון הרים גבננים" למה תרצדון
אתם החרים גבננים הגבוהים
להשחית את החר אשר חמד
אלהים לשבתו לשרות עליו שכינה
הוא הר הבית אף הוא לנצח ישכון
שם קדשתו קדשת עולם. רואים
שהר בשן נלחם בבית המקדש, ומבאר
לדברינו דיניקת הקלפה מבית המקדש
היא דרך הר בשן.

וב' מצודת דוד שם מבאר באפן אחר
הר סיני אשר ירד עליו
אלהים הוא לכם הר בשן רוצה
לומר כמו שהר בשן הוא דשן ושמן
ומקום מרעה בן הוא לכם הר סיני,
כי זכות התורה שקבלתם שמה היא
הרועה אתכם ומגן עליכם. רואים
שהפסוק מרמז לישראל שאין הם

אליעזר היא בזה שהוא עבד שלו, ואין
לו מעלה עצמית שתמשיך ללכת אתו
גם כשהם יפרדו. ולכן נאמר עליו דולה
ומשקה, דמעלתו היא לקחת מאברהם
ולהעביר הלאה, ואין לו מעין משל עצמו
להשפיע לאחרים. וגם מה שנכנס חי לגן
עדן, זה היה שחר על מה שחשדו בו
סתם, ולא בגלל מעלתו העצמית. ועדן
צ"ע איך יתכן שמשנה הרגו ונכנס חי לגן
עדן. וענן בעץ חיים' להאריז"ל (שער מט
פ"ט ח"ב שצב) שעוג ואליעזר היו אותה
נשמה, אליעזר היה מהחלק הטוב, ועוג
מהחלק הרע. והיו משרש המלאך
מטטרון, ויוצא ששרש זה נכנס פעמים
חי לגן עדן, פעם אחת חנוך בן ירד,
ופעם שנית אליעזר.

וב' דעת זקנים (בראשית כד, לט) חולק
על הזהר והמדרש שהבאנו
ומבאר שהיו כמה עוג מלך הבשן. ר'
אליעזר אומר אליעזר עבד אברהם
הוא עוג מלך הבשן וכו'. וקשה
שהרי עוג רשע היה ומשה הרגו
ואליעזר היה צדיק. וגם במסכת
סופרים חשיב ליה מתשעה שנכנסו
בגן עדן מחיים וכו'. וצריך לומר

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

צריכים לקבל שפע דרך הר בשן בין שמקבלים מהר סיני. וכן מצינו במדרש (שמ"ר ב, ד) "הר בשן" שכל מה שאוכל אדם בשניו בזכות התורה שנתנה בָהּ, וכן הוא אומר "אם בחקתי תלכו וגו' ונתתי גשמיכם בעתם". רואים שבשן מרמז על שנים, והבשן של ישראל הוא הר סיני. וכן מצינו במדרש (ילקוט תהלים תשצו) ששה שמות נקראו לו, הר אלהים, הר בשן, הר גבנון, הר חמד, הר חורב, הר סיני. הר בשן הר ששכן הקדוש ברוך הוא שם. וגם כאן רואים שהר סיני הוא הבשן של ישראל. ועוד רואים שבשן מרמז על השכינה. ומבאר לפי שבארנו לעיל שנשיכה אותיות שכינה. דכשם שבקדשה השכינה נקראת בשן, כך יניקת הקלפה היא דרך נשיכת בשן דקלפה בשכינה. וכן מובא בספר 'שבילי פנחס' שבש"ן ר"ת נ' שיערי בינה.

מצינו בגמרא (גיטין נז:): תנא, מעשה בארבע מאות ילדים וילדות שנשבו לקלון, הרגישו בעצמן למה הם מתבקשים, אמרו, אם אנו טובעים בי, אנו באים לחיי העולם הבא, דרש להם הגדול שבהם, "אמר ה' מבשן אשיב, אשיב ממצלות ים". "מבשן אשיב", מבין שני אריות אשיב, "ממצלות ים", אלו שטובעין בי. רואים שיניקת הקלפות נמשלת לבשן המרמז על שני אריות. וכן מצינו במדרש תהלים (קמ) אמר הקדוש ברוך הוא,

צריכים לקבל שפע דרך הר בשן בין שמקבלים מהר סיני. וכן מצינו במדרש (שמ"ר ב, ד) "הר בשן" שכל מה שאוכל אדם בשניו בזכות התורה שנתנה בָהּ, וכן הוא אומר "אם בחקתי תלכו וגו' ונתתי גשמיכם בעתם". רואים שבשן מרמז על שנים, והבשן של ישראל הוא הר סיני. וכן מצינו במדרש (ילקוט תהלים תשצו) ששה שמות נקראו לו, הר אלהים, הר בשן, הר גבנון, הר חמד, הר חורב, הר סיני. הר בשן הר ששכן הקדוש ברוך הוא שם. וגם כאן רואים שהר סיני הוא הבשן של ישראל. ועוד רואים שבשן מרמז על השכינה. ומבאר לפי שבארנו לעיל שנשיכה אותיות שכינה. דכשם שבקדשה השכינה נקראת בשן, כך יניקת הקלפה היא דרך נשיכת בשן דקלפה בשכינה. וכן מובא בספר 'שבילי פנחס' שבש"ן ר"ת נ' שיערי בינה.

כתוב (דברים לג, כב) "דן גור אריה יזנק מן הבשן" ומבאר רש"י שהיה הירדן יוצא מחלקו ממערת פמייאס וכו', וקילווחו מן הבשן. בארנו במאמר 'חשמל חטא' ששבט דן הוא התחתון

סוד השנים - השן היא בסוד אות שי"ן

אני מוציא מבין שניו. שְׁנָאָמַר "אמר ה' מבטן אשיב". וגם כאן רואים שהפסוק מקשר את יניקת השנים לים, כמו שהבאנו לעיל מהזהר על הפסוק "אזי עבר על נפשנו המים הזדונים: ברוך ה' שלא נתננו טרף לשניהם". ועין במאמר 'סוד החצי' שבארנו שים מסמל את השפע שירד לקלות, ויבשה מסמלת את השפע שירד לקדשה. וכן כתוב (יחזקאל כז, ו) "אלונים מבטן עשו משוטיך קרשך עשו שן". ורואים שאנשי צור השתמשו בעצים שבאו מבטן ובשנים, לבנות את ספינותיהם. ומבאר לדברינו ביון שניקת הים שלהם היא מבחינת בשן ושן, בנו בספינות השטות בים את הדברים האלו.

וכן מצינו בזהר (תיקונים יב.) שים הוא בחינת פלב המסמל את הסטרא אחרא, וחול הים הוא בחינת שרשרת בצואר הפלב, ומי שמחלל שבת מתיר את השלשלת מצואר הפלב, וגורם נשיכות של הסטרא אחרא, ורואים בחינת נשיכה שבאה מהים. נראה לבאר את הקשר בין שנים לים, דשנים נמצאות בפה, ופה נמשל לים, כמובא במדרש ('אותיות דר"ע' אות אל"ף) לא נמשלו פה ולשון אלא בים וגליו, כשם שהים מביע מים כן הפה מביע מים, כשם שגל מתוך הים מתגבר ועולה כן הלשון בתוך הפה מתגבר ועולה, וכשם שהים יש לו שפה מזה ושפה מזה, כן לשון יש לו שפה מזה ושפה מזה.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים.

נא להפיץ מאמר זה לזיכוי הרבים ניתן לקבל עוד מאמרים בכתובת המייל דלקמן

בס"ד יצאה לאור המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר [5 כרכים]

המחיר במבצע עד גמר המלאי 80 שקל בלבד לסט. ניתן להשיג בטל: 0573109982. או בפקס 0737254480. או

במייל fish@neto.net.il